

Osobitosti právnej úpravy voľného pohybu osôb v rámci schengenského priestoru

Anotácia: Cieľom článku je oboznámiť čitateľov s osobitosťami právnej úpravy voľného pohybu a pobytu osôb v rámci spoločného schengenského priestoru. Spoločný schengenský priestor, ktorý bol reálne vytvorený v roku 1995 na základe tzv. „schengenských dohôd“, zaručuje voľný pohyb osôb cez vnútorné hranice členských štátov bez toho, aby boli podrobované hraničným kontrolám. Napriek tejto skutočnosti však existujú značné rozdiely v právach a povinnostiach osôb pri vstupe, ako aj pohybe v rámci územia spoločného schengenského priestoru, pričom tieto rozdiely vyplývajú najmä zo štátnej príslušnosti osôb a územia, na ktorom sa pohybujú.

Kľúčové slová: schengenský priestor, Európska únia, občan Európskej únie, rodinný príslušník občana Európskej únie, štátny príslušník tretej krajiny, právo na vstup, právo voľného pohybu a pobytu, hraničná kontrola.

Úvod

Naplnením práva občanov Európskej únie na voľný pohyb bolo vytvorenie jednotného priestoru bez vnútorných hraníc v súčasnosti označovaného ako „schengenský priestor“¹ a v širšom zmysle slova tiež ako „priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti“.

V prvopočiatkoch bol voľný pohyb osôb cez vnútorné hranice spájaný najmä s realizáciou voľného pohybu pracovnej sily pre občanov Európskych spoločenstiev v rámci spoločného vnútorného trhu. Po definitívnom zrušení kontrol na vnútorných hraniciach sa právo na prekračovanie vnútorných hraníc bez povinnosti podrobenia sa hraničnej kontrole rozšírilo aj na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa oprávnené zdržiavajú na územiach členských štátov.

Napriek existencii práva na voľné prekračovanie vnútorných hraníc schengenského priestoru osobami existujú zásadné odlišnosti pri jeho uplatňovaní medzi občanmi Európskej únie a štátnymi príslušníkmi tretích krajín.

2 Právo vstupu

Právo občanov Európskej únie na voľný pohyb vyplýva už z primárneho práva a je zakotvené v čl. 20 ods. 2 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie ako právo na slobodný pohyb a pobyt na území jej členských štátov. Podľa čl. 21 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie môže sloboda pohybu a pobytu občana Európskej únie na území členských štátov podliehať iba obmedzeniam a podmienkam ustanoveným v zmluvách a v opatreniach prijatých na ich vykonanie. Základným sekundárnym právnym predpisom upravujúcim túto oblasť je smernica 2004/38/ES. Smernica priznáva právo slobodného pohybu a pobytu aj rodinným príslušníkom občana Európskej únie, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretej krajiny za podmienky, že občana Európskej únie sprevádzajú alebo sa k nemu pripájajú².

Občan Európskej únie a jeho rodinný príslušník majú právo vstúpiť na územie iného členského štátu Európskej únie, pričom ak vstupujú cez jeho vonkajšiu hranicu, sú povinní podrobiť sa hraničnej kontrole, pri ktorej sú povinní preukázať svoju totožnosť dokladom

¹ Pojem schengenský priestor je v súčasnosti už dostatočne zaužívaný tak v odbornej, ako aj laickej verejnosti, pričom sa má ním na mysli združenie štátov, ktoré zrušili vykonávanie kontrol na vnútorných hraniciach. Tento sa v súčasnosti rozprestiera na rozsiahlom území a zahŕňa takmer všetky štáty Európskej únie a navyše aj tretie štáty, ktoré vstúpili do tohto spoločného priestoru na základe osobitných dohôd uzavretých medzi Európskou úniou a týmito tretími štátmi.

² Ak v tomto článku uvádzame rodinného príslušníka občana Európskej únie, máme na mysli štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je rodinným príslušníkom občana Európskej únie a zároveň ho sprevádza alebo sa k nemu pripája.

totožnosti (cestovný pas alebo občiansky preukaz). Ak rodinný príslušník občana Európskej únie podlieha vízovej povinnosti podľa osobitného predpisu³, je povinný pri kontrole predložiť aj platné vízum, to neplatí, ak sa preukáže platným dokladom o pobyte rodinného príslušníka Európskej únie alebo iným platným dokladom o pobyte. Príslušníci pohraničnej stráže nie sú oprávnení požadovať pri vstupe občana Európskej únie a jeho rodinného príslušníka na územie členského štátu žiadne ďalšie formality. Navyše ak občan Európskej únie a jeho rodinný príslušník nepredloží platný doklad totožnosti, ale namiesto toho iný doklad alebo iným hodnoverným spôsobom preukáže svoju totožnosť, príslušník pohraničnej polície mu musí umožniť vstup na územie členského štátu. Ak rodinný príslušník občana Európskej únie nemá vízum, príslušník pohraničnej stráže je povinný mu ho udeliť⁴ bezodkladne a bezplatne.

Odoprieť vstup občanovi Európskej únie alebo jeho rodinnému príslušníkovi na územie iného členského štátu možno iba z dôvodu, že títo predstavujú hrozbu pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo verejné zdravie. Takéto opatrenie sa môže prijať iba v prípade, ak osobné správanie jednotlivca predstavuje skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti⁵. Nemôže byť prijaté iba zo všeobecných preventívnych dôvodov⁶.

Slobodu pohybu a pobytu môžu občania Európskej únie a ich rodinní príslušníci uplatňovať na celom schengenskom území, pretože tá sa vzťahuje aj na Nórske kráľovstvo, Islandskú republiku a Lichtenštajnské kniežatstvo na základe Dohody o Európskom hospodárskom priestore⁷ a Švajčiarsku konfederáciu na základe Dohovoru medzi Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na druhej strane o voľnom pohybe osôb⁸ a ich rodinných príslušníkov.

Spoločná politika na prijímanie opatrení týkajúcich sa vstupu a krátkodobého pobytu štátnych príslušníkov tretích krajín na územiach členských štátov Európskej únie je v primárnom práve vyjadrená v článku 77 ods. 2 písm. c) Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Základným sekundárnym právnym predpisom upravujúcim vstup štátnych príslušníkov tretích krajín na územia členských štátov schengenského priestoru je nariadenie (ES) č. 562/2006. Na pobyt, ktorý nepresiahne tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov, musia štátni príslušníci tretej krajiny spĺňať taxatívne stanovené podmienky vyjadrené v čl. 5 ods. 1 tohto nariadenia. Štátny príslušník tretej krajiny nemá na rozdiel od občana Európskej únie a jeho rodinného príslušníka zabezpečené právo na vstup, pretože musí preukázať splnenie viacerých podmienok, z ktorých vyplýva, že cestuje na územie členských štátov s dobrými úmyslami („bona fide“ cestujúci), že nezneužije pobyt na iný účel, na aký mu bol umožnený vstup na územie členských štátov, a že sa nestane z neho nelegálny migrant alebo osoba, ktorá by bola hrozbou pre členské štáty.

Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nariadenie (ES) č. 562/2006 zaviedlo inštitút odvolania sa štátneho príslušníka tretej krajiny proti rozhodnutiu o odopretí vstupu, v rámci ktorého môže preukázať nesprávnosť takého rozhodnutia.

Výnimka zo všeobecných podmienok, ktoré musí štátny príslušník splniť, aby mu bol povolený vstup na územie členských štátov, je možná iba v prípade, ak je držiteľom povolenia na pobyt alebo návratného víza vydaného jedným z členských štátov. V takomto prípade sa musí povoliť vstúpiť na územia iných členských štátov na účely tranzitu na územie členského štátu, ktorý vydal povolenie na pobyt alebo návratné vízum za podmienky, že sa

³ Nariadenie (ES) č. 539/2001

⁴ Rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, vec 503/03 (body 41 - 42)

⁵ Rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, vec 36/75 (bod 28)

⁶ Rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, vec 67/74 (body 5- 7)

⁷ Pozri Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 1, 3. 1. 1994, s. 3

⁸ Pozri Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 114, 30. 4. 2002, s. 6

jeho meno nenachádza na vnútroštátnom zozname nežiaducich osôb členského štátu, ktorého vonkajšie hranice sa snažia prekročiť, a upozornenie nie je doplnené o pokyny týkajúce sa odopretia vstupu alebo tranzitu. Ďalšou výnimkou je umožnenie vstupu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na svoje územie, a to v prípade humanitárnych dôvodov, dôvodov štátneho záujmu alebo dôvodov medzinárodných záväzkov. Právna úprava takýchto výnimiek je v podmienkach Slovenskej republiky upravená najmä v medzinárodných zmluvách⁹.

Výnimka zo všeobecných podmienok vstupu štátnych príslušníkov tretích krajín na územie niektorého členského štátu schengenského priestoru je možná aj v súvislosti s režimom malého pohraničného styku¹⁰. Slovenská republika od roku 2008 uplatňuje režim malého pohraničného styku na svojej vonkajšej pozemnej hranici s Ukrajinou¹¹.

3 Voľný pohyb a pobyt osôb

Občan Európskej únie a jeho rodinný príslušník sa môže počas obdobia troch mesiacov od vstupu na územie iného členského štátu, ktorého nie sú občanmi, pobývať na ňom s jedinou podmienkou, že musí preukázať svoju totožnosť platným dokladom totožnosti. Žiadne ďalšie podmienky ani formality sa nesmú zo strany členského štátu požadovať. Jedinou podmienkou, ktorú môže členský štát požadovať, je povinnosť nahlásiť v určitej lehote svoj pobyt na území hostiteľského členského štátu.

Základnou požiadavkou na pobyt občanov Európskej únie a ich rodinných príslušníkov presahujúci obdobie dlhšie ako tri mesiace je, aby sa nestali neprímeranou záťažou pre systém sociálneho zabezpečenia hostiteľského štátu (napr. zamestnanie, samostatne zárobková činnosť). Ak pobyt občana Európskej únie trvá viac ako tri mesiace, môže členský štát požadovať, aby sa zaregistroval na príslušných úradoch. Takéto registračné potvrdenie sa vydáva bezodkladne. Rodinnému príslušníkovi občana Európskej únie sa na pobyt presahujúci tri mesiace vydáva tzv. „pobytový preukaz rodinného príslušníka Európskej únie“. Príslušné úrady sú povinné rodinnému príslušníkovi občana Európskej únie vydať bezodkladne potvrdenie o skutočnosti, že požiadal o vydanie pobytového preukazu. Pobytový preukaz sa musí rodinnému príslušníkovi občana Európskej únie vydať najneskôr do šiestich mesiacov od podania žiadosti.

Občania Európskej únie a ich rodinní príslušníci môžu získať právo na trvalý pobyt, ak sa oprávnené zdržiavali na území hostiteľského členského štátu nepretržite počas obdobia piatich rokov a v osobitných prípadoch aj vtedy, keď sa na území hostiteľského členského štátu zdržiavali menej ako päť rokov.

Rovnako ako v prípade práva na vstup si môžu občania Európskej únie a ich rodinní príslušníci uplatňovať uvedené právo na pohyb a pobyt na celom schengenskom území, teda aj na území Nórskeho kráľovstva, Islandskej republiky, Lichtenštajnskeho kniežatstva Švajčiarskej konfederácie.

Krátkodobý pohyb a pobyt štátnych príslušníkov tretích krajín v rámci území členských štátov schengenského priestoru je upravený najmä ustanoveniami Schengenského dohovoru.

⁹ Napríklad Zmluva medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou o režime na slovensko-ukrajinských štátnych hraniciach, spolupráci a vzájomnej pomoci v hraničných otázkach, Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a Kabinetom ministrov Ukrajiny o spolupráci a vzájomnej pomoci pri mimoriadnych udalostiach.

¹⁰ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1931/2006 z 20. decembra 2006, ktorým sa ustanovujú pravidlá malého pohraničného styku na vonkajších pozemných hraniciach členských štátov a ktorým sa menia a dopĺňajú ustanovenia Schengenského dohovoru (Ú. v. EÚ L 405, 20. 12. 2006, s. 1)

¹¹ Pozri bližšie Zmluva medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou o malom pohraničnom styku (oznámenie č. 441/2008 Z. z.).

Štátni príslušníci tretích krajín podliehajúci vízovej povinnosti¹², ktorí oprávnené vstúpili na územie niektorého z členských štátov, sa môžu voľne pohybovať aj na územiach ostatných členských štátov schengenského priestoru počas platnosti víza za podmienky, že spĺňajú podmienky na vstup podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), c) až e) nariadenia (ES) č. 562/2006. To neplatí, ak sú držiteľmi víza s obmedzenou územnou platnosťou, ktoré oprávňuje štátneho príslušníka tretej krajiny na pohyb a pobyt iba na území jedného členského štátu, resp. niektorých členských štátov.

Štátni príslušníci tretích krajín nepodliehajúci vízovej povinnosti, ktorí oprávnené vstúpili na územie niektorého z členských štátov, sa môžu voľne pohybovať aj na územiach ostatných členských štátov schengenského priestoru až tri mesiace počas akéhokoľvek šesťmesačného obdobia odo dňa prvého vstupu – za podmienky, že spĺňajú podmienky na vstup podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), c) až e) nariadenia (ES) č. 562/2006. Krátkodobý pobyt na čas dlhší ako tri mesiace počas obdobia šiestich mesiacov odo dňa prvého vstupu môže niektorý z členských štátov predĺžiť, a to buď vo výnimočných prípadoch, alebo ak tak ustanovuje príslušná bilaterálna zmluva s tretím štátom, ak bola uzatvorená pre nadobudnutím platnosti Schengenského dohovoru.

V súlade s článkom 79 ods. 2 písm. a) Zmluvy o Fungovaní Európskej únie môže Európsky parlament a Rada EÚ prijímať opatrenia v oblasti podmienok vstupu a pobytu (na obdobie viac ako tri mesiace), ako aj normy týkajúce sa udeľovania dlhodobých víz a povolení na dlhodobý pobyt členskými štátmi vrátane tých, ktoré sú udeľované na účely zlúčenia rodiny. Harmonizácia spoločnej politiky v tejto oblasti je v súčasnosti iba čiastočná, pričom napr. v oblasti vydávania dlhodobých víz sa podarilo stanoviť iba jednotný formát týchto víz a maximálnu dobu ich platnosti. Udeľovanie pobytov štátnym príslušníkom tretích krajín je harmonizované zatiaľ iba v osobitných oblastiach, ako napr. pobyt na účely vysokokvalifikovaného zamestnania¹³, na účely vedeckého výskumu¹⁴ alebo na účely štúdia, výmen žiakov, neplateného odborného vzdelávania alebo dobrovoľnej služby,¹⁵ alebo úprava právneho postavenia štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom¹⁶.

Štátni príslušníci tretích krajín, ktorí sú držiteľmi dlhodobých víz alebo povolení na pobyt vydaných niektorým z členských štátov sa môžu voľne pohybovať na územiach ostatných členských štátov schengenského priestoru až tri mesiace počas akéhokoľvek šesťmesačného obdobia odo dňa prvého vstupu, za podmienky, že spĺňajú podmienky na vstup podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), c) a e) nariadenia (ES) č. 562/2006, ak nie sú uvedení vo vnútroštátnom zozname príslušného členského štátu, podľa ktorého má byť takejto osobe odopretý vstup.

Vnútorne hranice členských štátov schengenského priestoru môžu osoby prekračovať na akomkoľvek mieste bez toho, aby boli podrobované hraničným kontrolám. Na vnútorných hraniciach schengenského priestoru môže členský štát vykonávať kontroly osôb iba na základe všeobecných policajných oprávnení, ktoré uplatňuje na celom svojom území. Osobitné kontrolné právomoci, ktoré by boli členským štátom uplatňované iba

¹² Nariadenie Rady (ES) č. 539/2001 z 15. marca 2001, ktorým sa ustanovuje zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia byť pri prechode vonkajších hraníc držiteľmi víz, a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti, v platnom znení.

¹³ Smernica Rady 2009/50/ES z 25. mája 2009 o podmienkach vstupu a pobytu štátnych príslušníkov tretích krajín na účely vysokokvalifikovaného zamestnania

¹⁴ Smernica Rady 2005/71/ES z 12. októbra 2005 o osobitnom postupe prijímania štátnych príslušníkov tretích krajín na účely vedeckého výskumu

¹⁵ Smernica Rady 2004/114/ES zo 13. decembra 2004 o podmienkach prijatia štátnych príslušníkov tretích krajín na účely štúdia, výmen žiakov, neplateného odborného vzdelávania alebo dobrovoľnej služby

¹⁶ Smernica Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom

v prihraničnom území vnútornej hranice bez ohľadu na správanie osôb alebo konkrétnych okolností zakladajúcich riziko narušenia verejného poriadku s cieľom overiť, či sa dodržiavajú zákonom stanovené povinnosti týkajúce sa držby, nosenia a predkladania dokladov a potvrdení, bez toho, aby stanovili konkrétne medze tejto právomoci, ktoré by zaručovali, že praktický výkon uvedenej právomoci nemôže mať účinok rovnocenný hraničným kontrolám je v rozpore s právom Európskej únie¹⁷.

Záver

Vytvorenie spoločného schengenského priestoru podstatným spôsobom uľahčilo občanom Európskej únie realizáciu práva na voľný pohyb tým, že nie sú podrobovaní kontrolám pri prekračovaní vnútorných hraníc členských štátov schengenského priestoru. Neplatí to ale v prípade, že prekračujú hranice členských štátov Európskej únie, ktoré sa nestali súčasťou schengenského priestoru. Pri prekračovaní hraníc Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska a Írskej republiky sa musia občania Európskej únie podrobiť hraničnej kontrole.

Právo voľného pohybu občanov Európskej únie bolo rozšírené aj na ich rodinných príslušníkov, ktorí ich sprevádzajú alebo sa k nim pripájajú. Právo voľného pohybu občanov Európskej únie je zakotvené už v primárnom práve a jeho realizácia sa uplatňuje na územiach všetkých členských štátov Európskej únie bez ohľadu na to, či niektorý je, alebo nie je aj členom štátov spoločného schengenského priestoru. Právo na voľný pohyb si môžu občania Európskej únie uplatňovať aj na územiach štátov, ktoré nie sú členmi Európskej únie, a to na základe osobitných dohôd uzavretých medzi Európskou úniou a tretími štátmi. Tieto tretie štáty sú v súčasnosti zároveň aj členmi štátov spoločného schengenského priestoru, a tak občania Európskej únie nie sú podrobovaní hraničným kontrolám, ak vstupujú na územia týchto štátov cez ich vnútorné hranice.

Naopak, spoločná politika pohybu a pobytu štátnych príslušníkov tretích krajín je v súčasnosti vytvorená iba v rámci krajín tvoriacich spoločný schengenský priestor, teda neuplatňuje sa na území Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska a Írskej republiky. Ak sa štátny príslušník tretej krajiny oprávnene zdržiava na území jedného členského štátu spoločného schengenského priestoru, potom sa môže za splnenia určitých podmienok krátkodobo zdržiavať aj na územiach ostatných členských štátov schengenského priestoru. Na základe skutočnosti, že boli zrušené kontroly na vnútorných hraniciach členských štátov schengenského priestoru, môže tieto prekračovať rovnako ako občan Európskej únie kedykoľvek a v ktoromkoľvek mieste.

Literatúra

Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a Kabinetom ministrov Ukrajiny o spolupráci a vzájomnej pomoci pri mimoriadnych udalostiach,
Dohoda o Európskom hospodárskom priestore,
Dohovor medzi Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na druhej strane o voľnom pohybe osôb,
Nariadenie Rady (ES) č. 539/2001 z 15. marca 2001, ktorým sa ustanovuje zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia byť pri prechode vonkajších hraníc držiteľmi víz, a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti v platnom znení,
Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) v platnom znení,

¹⁷ Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C 188/10 a C 189/10

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ (ES) č. 1931/2006 z 20. decembra 2006, ktorým sa ustanovujú pravidlá malého pohraničného styku na vonkajších pozemných hraniciach členských štátov a ktorým sa menia a dopĺňajú ustanovenia Schengenského dohovoru,

Rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, vec 67/74,

Rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, vec 36/75,

Rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, vec 503/03,

Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, vec C 188/10 a C 189/10,

Smernica Rady EÚ 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom,

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov EÚ a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS,

Smernica Rady 2004/114/ES zo 13. decembra 2004 o podmienkach prijatia štátnych príslušníkov tretích krajín na účely štúdia, výmen žiakov, neplateného odborného vzdelávania alebo dobrovoľnej služby,

Smernica Rady 2005/71/ES z 12. októbra 2005 o osobitnom postupe prijímania štátnych príslušníkov tretích krajín na účely vedeckého výskumu,

Smernica Rady 2009/50/ES z 25. mája 2009 o podmienkach vstupu a pobytu štátnych príslušníkov tretích krajín na účely vysokokvalifikovaného zamestnania,

Zmluva medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou o režime na slovensko-ukrajinských štátnych hraniciach, spolupráci a vzájomnej pomoci v hraničných otázkach,

Zmluva medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou o malom pohraničnom styku.

Key words: Schengen area, the European Union, citizen of the European Union, family member of a citizen of the European Union, third country national, right of entry, right to freedom of movement and stay, border control.

Summary

One of the most visible signs of the European integration is the implementation of the free movement and residence of persons within the Schengen territory. Free movement and residence of persons means the ability to cross the internal borders of the Schengen Member States without being under the personally submission of border checks and residing in this area under the certain conditions.

The greatest right of the free movement and residence is most enjoyed by the citizens of the European Union and their family members, respectively citizens of so-called Associated States and their family members. This right is one of the fundamental rights and the right is enshrined in the Treaty on the Functioning of the European Union and can be applied to the territories of all Member States of the European Union and Associated states, regardless of whether one is or is not a Member State of a common Schengen area.

The Harmonisation of the free movement and residence of persons of the third countries is currently carried out only between the states forming the common Schengen area. In addition, the member of the third country does not have a guaranteed right to enter the territory of the Member States, and also his movement is regulated by a substantial way.

JUDr. Ladislav Chabreček

*sekcia legislatívy a vonkajších vzťahov
Ministerstva vnútra Slovenskej republiky
študent doktorandského štúdia na
Akadémii Policajného zboru v Bratislave
e-mail: ladislav.chabreck@minv.sk*

Recenzent: doc. Dr. Jozef Balga, PhD.